

[Morten Lange.]

har denne tendens hidtil virket lovlig billig. Man får ikke højere læreanstalter forærende blot ved at give diplom. Det koster penge, det koster endda temmelig mange penge, og i dette tilfælde forekommer det mig, at det, man har stillet os i udsigt, hvad det angår, i hvert fald er overordentlig vagt formuleret. Jeg synes, at man oven i købet skal slippe med professorater til nedsat takst. Det kan selvfølgelig glæde dem, der sidder på statskassen, men man bliver næsten fristet til at tro, at det er en særlig snedighed fra den høje regerings side, at den mener, at den kan komme med forslag til en højere læreanstalt og så engang, når penge-kassen er mere åben, kan finansiere den. Det er naturligvis muligt, at man kan gå frem på den måde, men jeg anser ikke denne fremgangsmåde for at være helt overbevisende. Det er lidt forkert, hvis vi giver os selv det indtryk, at vi kan lave en sådan læreanstalt gratis og alligevel få noget ud af det, som har den kvalitet, som dette stempel trods alt må give.

Der er en hel del ting, vi gerne vil vide noget om, inden dette forslag kan siges at have fået en tilfredsstillende behandling og kan få fuld tilslutning. Jeg vil i hvert fald selv gerne høre noget nærmere om antallet af elever, antallet af dimittender, antallet af lærere o. s. v. Det er ikke bare på grund af min kærlighed til statistik, men også fordi har jeg den opfattelse, at for at noget skal være en højere læreanstalt, kræves et vist volumen. Der kræves dels så mange elever, dels så mange lærere, at der kan opstå det indre liv, det indre samarbejde og den vekselvirkning mellem synspunkter, som karakteriserer de højere læreanstalter og skal karakterisere dem. Hvis de højere læreanstalter, som vi eventuelt kan finde på at oprette, bliver alt for små, så taber de deres karakter, og de kommer ikke til at svare til det, vi ønsker. Derfor vil jeg gerne have statistik, ikke bare for tallenes skyld, men også for at bedømme, om det resultat, vi kan komme frem til, kan svare til status som

højere læreanstalt. Vi må også for god ordens skyld høre lidt om de øvrige musikkonservatoriers status, men i almindelighed må jeg sige, at sådan som højere læreanstalters byggeri er udviklet her i landet, vil det nok være rimeligt at have et musikkonservatorium i Århus, hvis der i øvrigt viser sig at være et sådant dokumenteret behov.

Til selve lovforslaget er der formodentlig ellers ikke meget at sige. Jeg er også lidt forundret over, at den nærmere tilrettelæggelse skal ske ved ministeriel bekendtgørelse. Det kgl. musikkonservatorium i København er da vel „kongeligt“, og det kunne da ske, at man var nødt til at ofre en kongelig anordning på konservatoriet i Århus for at give det blot nogenlunde paritet. I øvrigt burde man måske ofre lidt mere lovtekst på, hvorledes man havde tænkt sig at gøre det; i alle tilfælde skal dette formelle spørgsmål i hvert fald ikke være afgørende, men lidt flere oplysninger om den højtærede ministers synspunkter kunne måske nok være på sin plads, førend vi afslutter behandlingen af lovforslaget.

Disse bemærkninger håber jeg ikke har lydt kritisk; det var i og for sig ikke meningen. Jeg har blot ønsket at lægge vægt på, at hvis vi virkelig vil gøre fremskridt på de kulturelle områder, så skal vi bestræbe os for at gøre dem effektive, og det forekommer mig at være vigtigere, end at vi blot tager nogle skridt.

Så vil jeg blot komme med enkelte randbemærkninger til det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen, som åbenbart blev inspireret af det ærede medlem hr. Sinnbeck til at tale om poppolitik. Det er ikke særlig god skik at komme med et angreb af denne type, som det ærede medlem rettede principielt imod den højtærede kulturminister — som jeg er sikker på sagtens kan bære det — men det var i realiteten et angreb på de medarbejdere i Danmarks radio, som leder program 3. Jeg har personligt meget stor respekt for dem; de har udført et overordentlig dygtigt arbejde, men jeg